

Bengt Ludvig Persson

■ Ludde och jag träffades i början på 1970-talet. Tillsammans med våra fruar hade vi många trevliga fester. Ludde, som var rädd om sin kropp, ville hänga med mig i löpspåret. Många rundor, såväl med gymnastikskor som med skidor, avverkades i Lödde sandskog.

Ludde påstod att vi slog banrekordet på skidor en kväll då det var blankis på banan. Så småningom fick Ludde upp flåset och vi deltog i ett antal motionsrundor såsom Yddingeloppet, Kraftverksloppet och Segerundan, samtliga lopp på cirka 12 kilometer. Många trevliga stunder hade vi i bastun.

Eftersom Ludde varit i Libyen och jag i Gaza hade vi lärt oss en del arabiska uttryck, mest fula sådana. Dem höll vi för oss själva och skrattade gott åt våra kunskaper. Ofta drog Ludde till med några latinska fraser och då blev det ännu roligare. Ofta hängde han med mig på cykelturer, bland annat till och från Malmö. Han arbetade ju sista tiden bland annat med Malmös avlopp

Bengt Ludvig "Ludde" Persson.

FOTO: PRIVAT

och jag hos Malmöpolisen. Någon menade att det var vi som tog hand om Malmös undre värld. Tillsammans med våra respektive gjorde vi många fina resor till bland annat Österrike och Tyskland. Luddes 75-årsdag firade vi i Tyskland.

För några år sedan blev Ludde sjuk. Han blev allt sämre och hade rörelsesvärigheter. Trots att han tacklade av mer och mer hade han sitt goda humör. Vi kunde sitta långa stunder och tala om allt trevligt vi varit med om. Den

sista veckan i livet tvingades han tillbringa inom vården. Då ville han inte vara med längre, men trots sin sjukdom höll han humöret uppe ända in i det sista.

Vi upptäckte också att vi var släkt. Vi härstammar båda från Hans och Una som levde på mitten av 1600-talet, men det är en annan historia.

Vi har mist en god vän och kamrat som alltid ställde upp. Det är med stor sorg jag och Ingegerd nu tar farväl av Ludde.

Bengt Martinsson